

Classic Race-direktøren har lagt farens dødsulykke på Ring Djursland bag sig

AF: **HELLE HOLM**

Publiceret 30. juli 2017 kl. 13:31

For præcis 50 år siden mistede den syvårige Mike Legarth sin far i en stor ulykke på Ring Djursland. Faren ejede Ring Djursland og blev dræbt, da to Formel 3-racere gik i spin og med knap 150 kilometer i timen kurede henover inderbanen og ramte ham. Men ulykken afskrækkede ikke Mike Legarth, der nu er direktør ved Classic Race. Foto: Morten Pape/Arkiv

30. juli 1967 mistede Mike Legarth, direktør for Classic Race Aarhus, sin far ved en voldsom ulykke på Ring Djursland. Han var syv år og overværede ulykken fra banens dommertårn. Alligevel er Mike fortsat i fars fodspor som racerkører.

AARHUS: "Ejeren af Ring Djursland, Jens Chr. Legarth, dræbtes på sin egen motorbane for øjnene af sin kone, sin mor og sin svigerfar. Da de to Formel 3-racere gik i spin og med knap 150 kilometer i timen kurede henover inderbanen, dræbtes Legarth og den ene af kørerne, mens fire mennesker kvæstedes".

Nyheden var grum i Aarhuus Stiftstidende mandag 31. juli 1967. Dagen forinden havde der som vanligt været racerbane på Ring Djursland. En af kørerne var blevet utålmodig, da en anden ikke ville flytte sig og give plads til overhaling. Den utålmodige maste sig igennem, men ramte andre biler, kom i slinger og endte med at tage livet af såvel sig selv som løbsleder og baneejer Jens Chr. Legarth.

Oppe i dommertårnet stod syv-årige Mike som vidne til det hele.

- Jeg rendte altid i hælene på min far, for motorsport har interesseret mig, siden jeg var helt lille. Det lå i blodet på mig; jeg var flasket op med det. Jeg var dårligt nok fem år, da jeg fik min første gokart, Når der skulle være løb på Ring Djursland, anbragte min far mig i dommertårnet, så jeg ikke var i vejen, men stadig kunne se det hele, husker Mike Legarth, i dag 57 år og direktør for Classic Race Aarhus.

Han husker ulykken, men 50 år senere står detaljerne en smule uklart.

Jeg vidste faktisk slet ikke, at min far var død. Først flere måneder senere fik jeg tilfældigt at vide, at han var omkommet, og det var et akut chok for mig. Jeg havde ikke haft en forudelse.

Mike Legarth, direktør for Classic Race Aarhus

AARHUS

Manden bag Classic Race: Mike har aldrig kunnet sidde stille

Overladt til sig selv

- Jeg kunne altid kende min far på den blå jakke, han brugte på banen, men da ulykken skete, kunne jeg ikke umiddelbart se jakken, så jeg vidste ikke, at han var blevet ramt. Men jeg var klar over, at der var sket noget slemt, og der kom en mand ind i dommertårnet og sagde om mig: "Det her skal han ikke se på". Jeg blev med det samme kørt hjem til min onkel og tante ved Kolindsund.

Mike boede ved onklen og tanten i flere måneder. Hans tre yngre søskende blev anbragt ved forpagteren af den gård, Søholm, som hans forældre ejede. Imens lå børnenes mor Anni på hospitalet med åbent benbrud som endnu et offer for ulykken, en af de fire kvæstede.

- Der var ingen, som tænkte over, hvordan det gik os børn. Nu om dage ville man jo straks have sat ind med psykologhjælp og anden form for omsorg. Men ikke engang på hospitalet, hvor min mor var indlagt i tre måneder, var der dengang myndigheder, som overvejede, hvad der skulle ske med min mors fire børn, mens hun lå der, siger Mike og ryster på hovedet, mens han konstaterer:

- Sådan ville man aldrig gøre i dag. Heldigvis.

Mike kom for sent i skole det år. Først en måned efter skolestart i august sluttede han sig til kammeraterne og blev fragtet frem og tilbage i skole af sin onkel. Han ved ikke, hvorfor han blev skilt fra sine søskende. Han ved heller ikke, hvordan begravelsen af hans far foregik. I det hele taget aner han intet om, hvordan de voksne omkring ham agerede i tiden efter ulykken.

Aarhuus Stiftstidende kunne 31. juli 1967 berette om søndagens ulykke på Ring Djursland. To omkom - løbsleder og baneejer Jens Christian Legarth og den kører, der var skyld i ulykken. Fire blev kvæstet, bl.a. Anni Legarth.

Fars død var hemmelig

Jeg vidste faktisk slet ikke, at min far var død. Først flere måneder senere fik jeg tilfældigt at vide, at han var omkommet, og det var et akut chok for mig. Jeg havde ikke haft en forudelse. Jeg havde besøgt min mor flere gange på sygehuset, og jeg havde ofte spurgt, om vi ikke også skulle besøge min far, men svaret var altid, at det ikke kunne lade sig gøre lige nu. Jeg forstod simpelthen ikke, hvor far var. I dag kan jeg bedre få mening i de voksnes mærkelige, indforståede kommentarer, der gled hen over hovedet på mig i den periode.

Mike begriber stadig ikke, hvordan de voksne så længe kunne holde det hemmeligt for Legarth-børnene, at deres far var død. Han forstår heller, hvorfor de gjorde det. Og han kan slet ikke forstå, at dødsfaldet skulle komme for en dag ved en tilfældig bemærkning, som han omgående måtte rende til farmor for at få bekræftet.

Verden brød sammen den dag.

- Og for mig er verden aldrig blevet den samme igen, men jeg har lært at leve med det uden ynke. At miste sin far er et kæmpe tab. Det er noget nær det værste, der kan ske for et barn, og man vil jo nok savne ham resten af livet. Eller i hvert fald savne dét at have en far at gå til. I teenageårene, og da man stiftede familie og startede egen virksomhed - der kunne det have været rart at drøfte og dele tingene med ham. Der er et hul, og det præger da én resten af ens tid. Men jeg har haft mange år til at vænne mig til, at han ikke er her mere.

Mike Legarth har ikke på nogen måde ladet sig afskrække af sin fars skæbne. Han begyndte at køre gokart som dreng og drømte igennem hele ungdommen om at køre racerløb. Da han var omkring de 30 år, havde han sparet tilstrækkeligt penge sammen til at købe sin første racerbil, en BMW M3. Og så var han i gang. Han kørte DTC-løb i flere år, altid for at vinde, og det lykkedes flere gange. I 2004 vandt han sågar DTC-Cup-mesterskabet.

- Der var ingen, som tænkte over, hvordan det gik os børn. Nu om dage ville man jo straks have sat ind med psykologhjælp og anden form for omsorg. Men ikke engang på hospitalet, hvor min mor var indlagt i tre måneder, var der dengang myndigheder, som overvejede, hvad der skulle ske med min mors fire børn,

mens hun lå der, siger Mike Legarth, der mistede sin far ved en voldsom ulykke på Ring Djursland. Foto: Morten Pape

Helt ud på grænsen

- Da min far kørte, var motorløb simpelthen livsfarligt. Hvis man blev involveret i en ulykke dengang, var der stor risiko for, at bilen brændte eller krøllede helt sammen. Motorløb er stadig farligt, men sikkerheden er blevet meget højere, både i bilerne og på banerne. Men man kan stadig dø af det, ja, det kan man da, overvejer Mike Legarth, der ikke er anfægtet af risikoen:

- Når en racerkører dør eller kommer alvorligt til skade, tænker man da lige på sine børn og sin kone og reflekterer over det. Men det har aldrig påvirket mig i længere tid. Husk på, at risikoen ved at køre motorløb er statistisk mindre end, hvis jeg kører til Frederiksberg og tilbage igen.

Og så kan Mike ikke sige sig fri for længslen efter fart. Uanset farligheden.

- For mig handler det udelukkende om at køre så stærkt som muligt - at køre helt ud på grænsen. Kunsten er at kontrollere farten på det alleryderste af det mulige uden, at det går galt. Jeg kører nu om stunder for sjov, for at mærke farten, men også altid for at vinde. Konkurrence ligger i mig.

Mike opgav at køre DTC-løb, da han rundede 46 år.

- Jeg havde kørt som semiprofessionel fra 2001 til 2006, men med alderen syntes jeg, det var på tide at stoppe. Jeg var træt af at bruge hele vinteren med hatten i hånden for at skaffe midler til næste sæson. Racerløb er vanvittigt dyrt, og der skal bruges mange penge på at dække omkostningerne, for hvis man virkelig vil køre, skal man også være konkurrencedygtig med en ordentlig bil og et ordentligt team.

Mike Legarth har trods sin fars ulykke selv været aktiv racerfører i mange år. Nu har han droset ned, men ejer stadig en De Tomaso Pantera. Foto: Henrik Sørensen

Barndom i små kår

I dag kører han med i klassiske billøb i sin italienske sportsvogn, De Tomaso Pantera, men kun når han har tid, og det har han ikke ret ofte mere.

Også hans far holdt op med at køre racerløb i sin tid. Da han på få år blev far til fire små børn og desuden havde set kammerater dø på banen, besluttede Jens Christian Legarth, at han fremover ville koncentrere sig om at lede Ring Djursland.

- Det er absurd, at min far skulle dø i en racerulykke, når han nu netop var holdt op med at køre racerløb på grund af risikoen, mener Mike og fortsætter:

- Min far var en iværksætter, og han investerede mange penge i banen. Efter hans død måtte min mor sælge både den og den gård, vi boede på, og vi flyttede til Perstrup og siden til Vamdrup. Det blev små kår i mange år.

Mike husker stadig tydeligt sin far, selvom minderne er spredte. Han var syv år den dag, hvor han talte med sin far for sidste gang. I Aarhus Stiftstidende kunne man 1. august 1967 læse dødsannoncen:

Vores kære mand, far, søn, svigersøn og svoger, Jens Chr. Legarth, er pludselig død fra os. Søholm, den 30. juli 1967. Anni Legarth. Mike, Jeannet, Michelle og Pierre. Anna Legarth. Gunnar og Marie Henriksen. Inge og Poul.

